

[Indenrigsministeren]

de folketingets retsudvalg underrettet om sagens gang og også om sagens udfald.

Til slut vil jeg endnu en gang erklære mig enig i, at spørgsmålet om, hvad vi kan gøre for at forbedre de sindslidendes vilkår, er meget væsentligt og meget påtrængende. Som jeg har redegjort for, mener jeg, at der på mange områder er en meget ønskelig udvikling i gang. Inden for institutionsområdet lægger jeg megen vægt på og har megen tiltro til, at denne udvikling vil fortsætte, og at de ansvarlige myndigheder vil være sig deres ansvar også på dette område bevidst. De problemer, som melder sig omkring de sindslidendes vilkår, knytter sig efter min opfattelse derfor især til spørgsmålet om de sindslidendes retssikkerhedsmæssige stilling, og den vil justitsministeren efterfølgende komme ind på.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er spørgsmålet om erstatning til folk, der har været udsat for behandling med LSD, der giver mig anledning til en kort bemærkning. For at vi kan få en fuldstændig omtale af denne sag, synes jeg, vi bør tilføje, at ombudsmanden henstillede til ministeriet, at uanset at man ikke i lovgivningen kunne påvise bestemte paragraffer, der medførte et erstatningsansvar, burde man i denne sag udbetale erstatning.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter at indenrigsministeren – jeg synes særdelees indgående – har besvaret den forespørgsel, der er stillet, har givet svar på en række af de synspunkter, der er fremkommet i det skriftlige materiale fra venstresocialisterne, og også er gået ind på flere af de spørgsmål, der blev rejst af hr. Wilhjelm, er det min opgave at fremkomme med nogle bemærkninger om en mere begrænset del af hele den emnekreds, der er til debat i dag. Det er en mere begrænset emnekreds, men efter min opfattelse er det uhyre vigtige problemer, fordi det drejer sig om noget retssikkerhedsmæssigt i forbindelse med den frihedsberøvelse, som sindssyge personer kan blive udsat for.

Som bekendt havde vi en debat her i folketinget for ikke længe siden – den fandt sted i maj måned sidste år – på grundlag af

et forslag til folketingsbeslutning, som det radikale venstre havde fremsat den 19. marts sidste år. Den pågældende debat drejede sig om det, der er mit emne – det, jeg skal svare på i dag – nemlig retsstillingen for de sindssyge.

Regeringen blev i dette beslutningsforslag opfordret til at undersøge behovet for en revision af loven fra 1938 om sindssyges hospitalsophold. Jeg synes, det er naturligt at trække tråden tilbage til den debat og det initiativ, der blev taget. Det er naturligt, når en sag er rejst og har fået en meget stor tilslutning i folketinget og der så arbejdes videre med den, at vi fastholder det, der er udgangspunktet, og det, der også naturligt bør være udgangspunktet for debatten i dag, nemlig det initiativ, det radikale venstre tog den 19. marts sidste år.

Jeg synes, der dengang var en god debat om sagen, og at der blev fremdraget mange væsentlige emner under den. Jeg skal ikke gentage, hvad der blev sagt – det kan vi jo læse i Folketingstidende – men jeg synes, at der fra alle sider blev fremhævet rigtige synspunkter vedrørende en revision af den lovgivning, vi har, og et ønske om at komme nærmere retssikkerhedsbestemmelser som dem, vi kender i dag på andre områder.

Jeg synes også, det er værd at bemærke, at den vedtagelse, der fandt sted i maj måned, var en enstemmig beslutning – det kan jo i sig selv være bemærkelsesværdigt – men det vigtigste, synes jeg, der blev vist herigennem, var, at man fra alle partiers side tilkendegav en klar interesse og vilje til at se nærmere på hele området.

Debatten i folketinget i foråret 1982 var koncentreret om de bestemmelser i sindssygeloven, der har en mere retssikkerhedsmæssigt præget funktion, og det var, sådan som beslutningsforslaget var udformet, også tanken fra forslagsstillernes side.

Debatten og folketingsbeslutningen dengang gav anledning til især to initiativer fra justitsministeriets side. Der blev udsendt et nyt cirkulære om klageadgang og domstolsprøvelse, hvori bl.a. patientens rettigheder blev præciseret, og der blev med henblik på en opfyldelse af folketingsbeslutningen igangsat en høringsrunde, hvor en lang række myndigheder og organisationer blev bedt om en udtalelse om mulige regelændringer på området.